

ВІДЛУННЯ АФГАНІСТАНУ

Газета Львівського обласного об'єднання воїнів-інтернаціоналістів «САЛАНГ»

Видається у Львові з лютого 1991 року

№ 11

20 травня 1991 року

Ціна 30 коп. (Добродійна)

УКАЗ

Президента Союза Советских Социалистических Республик

О мерах социальной реабилитации, улучшению условий жизни и быта лиц, исполнявших интернациональный долг в Республике Афганистан, и членов их семей, других участников локальных конфликтов за пределами СССР

Принимаемые государственными органами меры по решению жизненно важных проблем для лиц, исполнявших интернациональный долг в Республике Афганистан, членов их семей, других участников локальных конфликтов за пределами СССР явно недостаточны. Не обеспечиваются в полной мере их потребности в жилье, квалифицированной медицинской помощи, качественном протезировании. Эти лица испытывают серьезные затруднения в трудоустройстве, профессиональном обучении, повышении квалификации.

Неоправданно затянулась разработка предусмотренной решениями второго Съезда народных депутатов СССР государственной программы, направленной на решение вопросов, связанных с устройством жизни и быта бывших военнослужащих и других лиц, входивших в состав контингента советских войск в Афганистане, а также семей погибших воинов.

Безотлагательное решение этих вопросов будет способствовать активному вовлечению лиц, исполнявших интернациональный долг, в дело социально-политических и экономических преобразований в стране.

С учетом изложенного постановляю:

1. Отметить, что правительство СССР неоправданно затянуло разработку государственной программы, направленной на решение вопросов, связанных с устройством жизни и быта участников афганских событий. Кабинету Министров СССР завершить ее подготовку к 1 июня 1991 года.

Тов. Павлову В. С. взять этот вопрос под личный контроль.

2. Кабинету Министров СССР с участием Комитета Верховного Совета СССР по делам воинов-интернационалистов до утверждения государственной программы в качестве перво-

очередных мер рассмотреть следующие вопросы:

- организация научно-методического центра по социально-политическим проблемам, медицинской и психологической реабилитации лиц, входящих в состав контингента войск в Республике Афганистан, а также членов семей погибших, военнослужащих;

разработка системы мер по профессиональной подготовке, переобучению и повышению квалификации лиц, исполнявших интернациональный долг, а также обучению их основам предпринимательства в условиях перехода к рыночной экономике, включая стажировку в крупных научных центрах страны и за рубежом;

оказание качественной протезно-ортопедической помощи с тем, чтобы к 1993 году обеспечить всех инвалидов из числа бывших воинов-интернационалистов средствами передвижения, предусмотрев выделение на эти цели необходимых валютных средств;

создание фонда помощи лицам, исполнявшим интернациональный долг за пределами СССР, за счет объединения средств, выделяемых государственными органами, общественными организациями и гражданами на улучшение жизни и быта указанных лиц;

создание условий для эффективной хозяйственной деятельности предприятий, организуемых при содействии государственных органов либо союзами и другими добровольными объединениями участников афганских событий, преимущественное предоставление им материальных ресурсов, обеспечение государственными заказами, долгосрочным кредитованием, содействие во внешнеэкономической деятельности;

образование государственного органа по делам лиц, исполнивших интернациональный долг за пределами СССР, для обеспечения координации уси-

лий государственных и общественных программ помощи, вовлечения их в полезную общественно-политическую и хозяйственную деятельность.

3. Совету Безопасности СССР принять меры для координации деятельности заинтересованных министерств, других органов и организаций по поиску, освобождению и возвращению на родину советских граждан, попавших в плен или пропавших безвести в Республике Афганистан.

4. В целях улучшения медицинской помощи и ухода за инвалидами в дальнейшем группы вследствие ранения, контузии, увечья или заболевания, полученных при исполнении интернационального долга, признать необходимым предоставить право на пенсию при наличии необходимого стажа работы и независимо от возраста одному из родителей, супругу или иному лицу, осуществляющему постоянный уход за инвалидом.

Кабинету Министров СССР подготовить для внесения в Верховный Совет СССР предложения о соответствующих изменениях в законодательстве о пенсионном обеспечении.

5. Рекомендовать правительству республик, местным Советам народных депутатов, министерствам и другим государственным органам, общественным организациям и благотворительным фондам осуществить дополнительные меры по улучшению условий жизни и быта советских граждан, исполнивших интернациональный долг в Республике Афганистан, членов их семей, других участников локальных конфликтов за пределами СССР.

Президент
Союза Советских
Социалистических Республик
М. ГОРБАЧЕВ.
Москва, Кремль.
25 апреля 1991 г.

О, МОЛОДЫЕ ГЕНЕРАЛЫ!

Самые «юные» в генеральском звании в Вооруженных Силах — генерал-майор В. Востротин и А. Авдеев. Они — одногодки [родились в 1952 году]. Командуют дивизиями. А. Авдеев общевойсковой командир, В. Востротин служит в воздушно-десантных войсках. Генеральские погоны украли Востротина в прошлом году, а Авдеева три месяца назад.

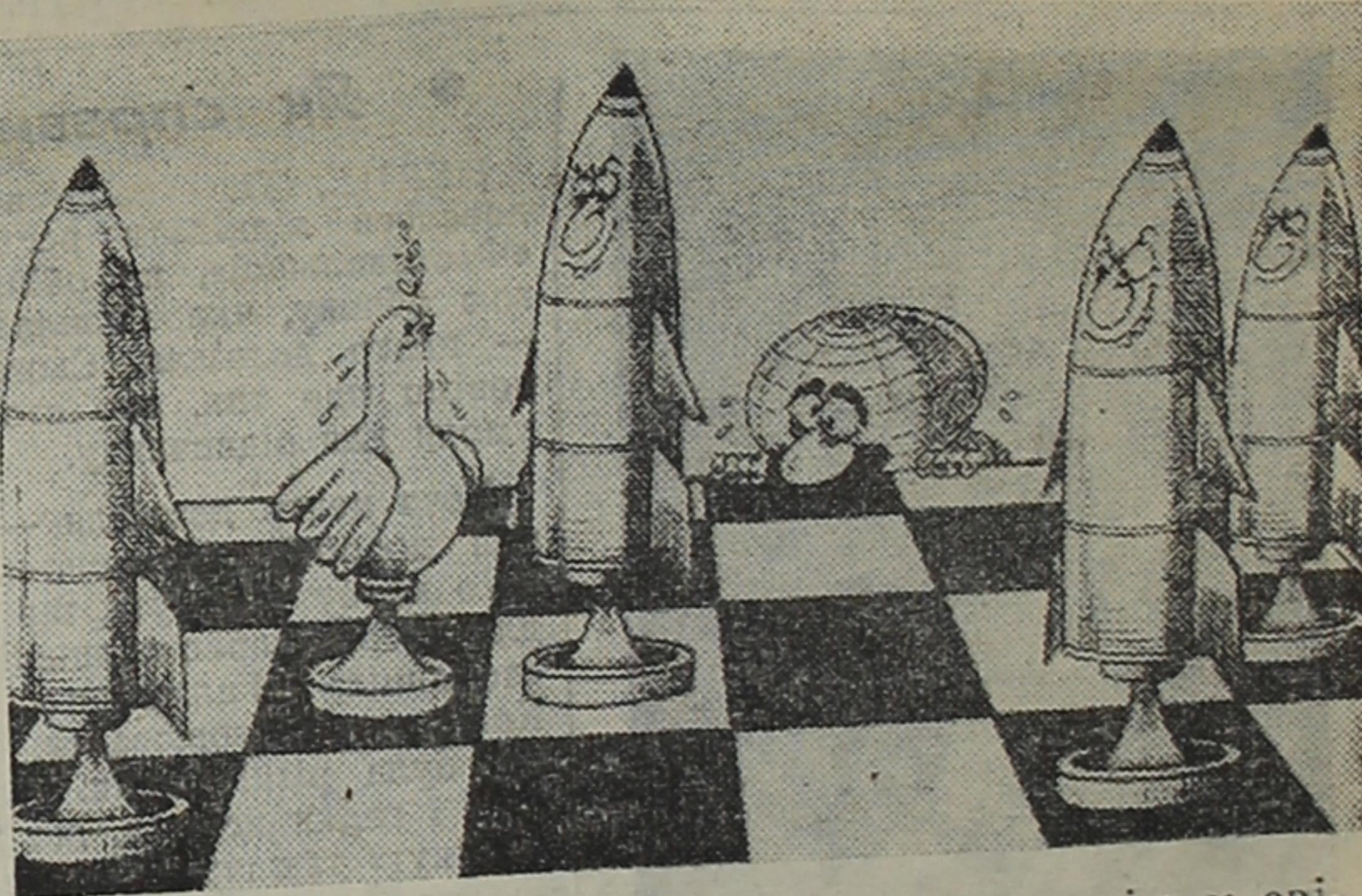
Генерал-майор Востротин — Герой Советского Союза, кавалер орденов Красного Знамени, Красной Звезды, которых удостоился за службу на земле Афганистана. В составе ограниченного контингента войск на территории этой республики Валерий Александрович был несколько раз. Ратный труд Авдеева Александра Дмитриевича отмечен орденом «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР» III степени.

Оба молодых командира окончили Военную академию имени М. В. Фрунзе. Женаты. У Востротина — дочь, у Авдеева — дочь и сын.

К генеральским погонам в столь молодом для такой категории военачальников возрасте они пришли через досрочные присвоения воинских званий. Кто «виноват» в столь стремительной военной карьере Востротина и Авдеева? Может, они «генеральские», «маршальские» сыны! Отнюдь. У того и другого родители обычные рабочие.

(«Сын Отечества», 1991 г.)

ІІІ МАЛЮНОК ПЛАКАТА

Ось як уявляє собі сьогоднішню ситуацію у світі майстер політичного малюнка журналу «МІДЛ ІСТ ІНТЕРНЕШНЛ».

НА МАЛЮНКУ того ж журналу «Мідл Іст Інтернейшнл» прем'єр Ізраїлю Іцхак Шамір «ставить ніжку» членові комісії ООН, яка прибула на західний берег ріки Йордан для розслідування злочинів Тель-Авіву проти мирного населення Палестини.

Фотохроніка ТАРС.

• До вашого відома

ПІЛЬГИ ДЛЯ «АФГАНОК»

4 ВЕРЕСНЯ 1990 року Ра-
да Міністрів УРСР прий-
нала постанову № 892 про на-
дання пільг деяким категоріям
громадян, згідно якої робітни-
ки та службовці, які скерову-
валися на роботу в Республі-
ку Афганістан з 1 грудня 1979
року по грудень 1989 року ма-
ють право на отримання без-
процентної позики для індиві-
дуального будівництва житла,
використання щорічної відпу-
ски у зручний для них час,
першочергове забезпечення пул-
тівками в санаторії, профілак-
торії та будинки відпочинку,
на користування при виході на

пенсію поліклініками, до яких
вони були закріплені під час
роботи, користуються першо-
черговим правом щодо прий-
мання в садівничі товариства,
забезпечення телефонами.

Встановлено, що час роботи,
який вказаний в п. I даної по-
станови, робітникам та служ-
бовцям зараховується в стаж,
який надає право на пенсію
згідно розпорядження Ради Мі-
ністрів СРСР від 30 листопада
1988 року № 313.

Час роботи на території
Республіки Афганістан під-
тверджується офіційними до-
відками підприємств та орга-
нізацій, міністерств та відомств,
які відряджали туди вказаних
працівників.

Державному комітету СРСР
по праці та соціальних питан-
нях доручено затвердити фор-
ми посвідчень про право на
пільги для вказаної категорії
осіб.

Обниміте же брати мої,
найменшого брата.
т. Шевченко

ВІДЛУННЯ АФГАНІСТАНУ

Газета Львівського обласного об'єднання воїнів-інтернаціоналістів «САЛАНГ»

Видається у Львові з лютого 1991 року

№ 13

17 червня 1991 року

Ціна 30 коп. (Добродійна)

НА ЗНІМКУ фотокореспондента І. Марухняка — хвилююча мить зустрічі з воїнами-«афганцями» у прикордонному місті Термезі. Гаряче сонце і пилдалої землі ще не зміти з солдатських облич, але воїни вже вдихнули повітря своєї Вітчизни. І думки про те, що очікує їх за цим новим життєвим рубежем, вже, можливо, охопили їх.

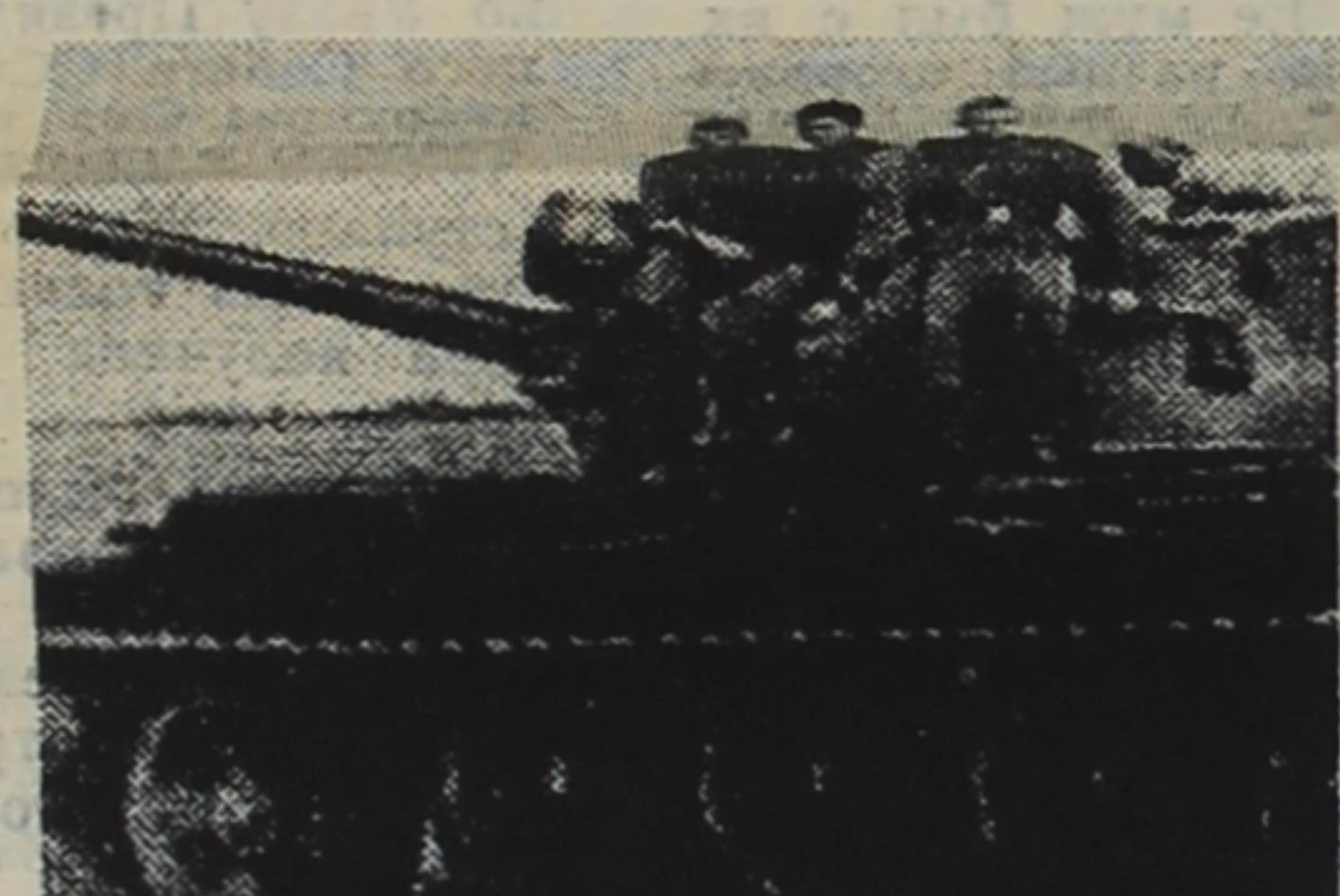
Ось про це — про турботи та проблеми учорашніх воїнів, котрі пройшли гарп Афганістану, ми й ведемо мову з номера у номер у нашому тижневику.

ЧИТАЙТЕ У НОМЕРІ

● Під традиційною рубрикою «ПОВЕРНУВСЯ» розповідаємо про Олександра Пашу, нагородженого орденом бойового Червоного Прапора посмертно.

Про що йшлося на першій Всеармійській

КОНФЕРЕНЦІЇ воїнів-інтернаціоналістів в Москві читайте на СТОР. 2.

● Про трагічну долю дружини та дочки Нестора Махна йдеється у публікації, вміщеної на 3 СТОР.

● Легендарна Кеффе — перша і остання «Міс НДР» — отримала право на участь у всесвітніх виборах «Королева краси»... На жаль, у таких конкурсах не бере участі популярна актриса вітчизняного кіно, розповідь про яку вміщено на 4 СТОР.

...Добряче натрусившись у тролейбусі чи не найдовшою вулицею Львова, яка вже давно вимагає доброго ремонту, нарешті потрапила до пункту призначення — бічної від Городоцької. Бідалиши — не знаю як тепер Й називати...

Виникла вона у 1928 році, коли місто, розширюючись, зводило все нові і нові квартали. Вулиця була названа просто — «Суха». Тут, покоління за поколінням, зростали хлопчаки, ганяючи незмінного мяча і несамовито галасуючи під вікнами мешканців. У 60-х — 70-х роках ріс на цій вулиці, бавлячись з ровесниками, руський хлопчик Валерій.

Час минув швидко. У 1981 році, коли Валерію Кузя, тіну тільки-тільки виновникою вісімнадцять, він розділив трагічну долю свого покоління, потрапивши до Афганістану.

Так і не довелось його матері побачити змужжилого сина. Широку залишилося чекати — на судилося. Переїхала вона невимовний між перед похоронкою, коли він її пішов прямі відкриті двері, і не відійшов. Тоді він змінився на реальність. Невдовзі отримала цинкову домовину — все, що залишилось йі від родини і надій, на які поклали все свій життя без останку.

Трапляється це у 1983 році, коли афганську війну ще називали «інтернаціонально-допоміжною», а про численні жертви не прийнято буде говорити вголос. Та часи змінилися, і виявилось, що люди не забули її сина. На заводі телеграфіотелеграфії, де працював Галина Андріївна і де працював до призову в армію Валерій, трудівники якось виступили із пропозицією — перейменувати вулицю Суху на честь кавалера ордена Червоного Знамення Миколайовича Кузякіна. Хлопці-заводчани обійшли тоді усіх жителів, питаночи іхніх згод. Ніхто не був проти перейменування. Здавалося справедливим таким чином вшанувати пам'ять солдата — жертв ненаголошеної війни.

І от тепер, через три роки, вулиці повертається «історична» назва. Можливо, подібні акції й були викликані необхідністю, але у цьому конкретному випадку...

Жодна історична справедливість не може виправдати людської жорстокості та душевної глухоти, якщо вона чиниться у такий спосіб. Адже ніхто з представників влади не пояснив старій ма-

шту зарплату — 90 карбованців. А дорогою якась зла душа їх з кишечці й витягла. Прийшов додому — плаче, як дівчинка: мамо, каже, я хотів тобі подарунком купити... Вісімнадцять йому було, коли забрали до Афганістану. Як я його чекала! Мука була, а не чекання. А діждалася похоронки...

На середині — великий портрет Валерія. Розповідаючи, Галина Андріївна щора-зу дивиться туди і змахує сльози. Та й мені жаль і відчай все більше стискує серце, коли отак прямо диваєшся на це симпатичне юне обличчя, у світлі очі. Не можу поєднати все це зі страшним словом — «смерть». А Галина Андріївна, погорювавши, продовжує розповідь:

— Зараз залишилася одна. Чула: допомагають афганські об'єднання і просто добре люди осиротілим материм. Тільки до мене вже давно ніхто не приходить. У кожного своє проблеми, турботи, а кому потрібне ще й чуже горе. А сусільство? Зараз лише моє дітище — і не той краї. Нікого уважають, дівом не отримують. Вже на пенсії, але мушу працювати, бо самі знаєте, як зараз є скрутно пенсіонерам...

Ложевада синяка. Айзвінському кладовищі. Міська Рада видінила кошти: не відмінник, за що спаси. Але він камінь прівелі на дітресну-такий, і за надію на постамент вимагався і трохи. За кілька землі біля ногами, де можна поставити плаву, посадити порош з синюм, воли в мене 200 карбованців...

Світ зараз такий жорсткий. Горе людське нікого не триває. Він не подумате, що не скаржуся. І щодо вулиці, з якої скоро знімуть ім'я моєго сина... Бог їм простити.

Адже сина мені вже не вівернити... Тут він і виріс, на цій вулиці. У школу, що поруч, ходив. Самостійний був, не балуваний. Кили тоді утром, без батька сина віховувала, від зарплати до зарплати ледь-ледь дотягували... Тоді ще діялися імпортні в моду війні, стоять карбованців кончували. Міні-хлопчик у старших класах вже був, то він якось і просить: кухні, мамо, мені такі діжини, в усіх в класі є... А це ж для мене великий грошей! Нема, каку, синючку, за це тепер купити. Це вже потім. А зараз куплю тобі звичайні, що за 35 карбованців, ушию, то й будеш носити. Так і зробила. Він же, бідолаха, добув собі гарну паклейку, — прічепив, і такий вже радий був...

Відразу після школи він шов на наш завод. Місця відправозавод, отримав пер-

Оглянімось навколо! Неваже так спустili наші душі, що ми знесхували телевізію Христовою заповідною любові един-одного. Згадаймо це, і може, тоді стане менше одиночок людей насамоті зі своїм горем...

Аліна ЛІТВІНОВА.

4 октября 2016 года Минюст РФ внес Международный Мемориал в реестр «некоммерческих организаций, выполняющих функцию иностранного агента». Мы обжалуем это решение в суде.

Библиотека Международного Мемориала